

Kteří se zle měli - uzdravil

(první část je počestěným a aktualizovaným kázáním M.J.Husa z Postilly české)

Dnešní čtení je pro upevnění a poučení. Popisuje div, které učinil náš Spasitel z veliké moci a veliké lásky. Takového prezidenta bychom potřebovali. Mocného a laskavého! Pán Ježíš tím dokázal Boží moc a Boží milost. Abychom věřili, že Bůh je mocný a doufali, že je milostivý.

Za Ježíšem šly mnozí lidé ve velikých zástupech. A to z různých důvodů. Někteří pro Jeho slavné činy o nichž se vědělo do daleka. Někteří kvůli náboženství. Někteří diváci, lační něco podivuhodného uvidět. Dále nemocní, aby byli uzdraveni. Hladoví, aby se najedli chleba, který pod Jeho rukama již několikrát vznikl. A také kněží a zákoníci, aby Ho mohli nachytat ve slovu nebo ve skutku. Tito všichni byli kolem Ježíše když malomocný přišel a prosil: „*Pane, chceš-li, můžeš mě uzdravit!*“

Z tohoto příběhu poznáváme, že není kdo by nás mohl zbavit malomocenství **duchovního**. Jedině Pán Bůh sám ve svém Synu. K němu se musíme utéci a před ním pokorit. Malomocenství v Písmu znamená nejen lepru, jako nemoc, ale smrtelný hřích. Slovo „malomocenství“ je obrazem stavu, ve kterém se může nacházet kdokoli z nás. V našem českém jazyce dobře pochopíme o co jde. Jde o člověka, který „*málo může*“ je *málo...mocný*. Myslí se naše duše. To ona, duše, je málo...mocná. Není schopná slyšet Boží hlas. Nerozliší dobro od zla. Slyší výklad Božího Slova a nechápe. Obrazům a příkladům nerozumí. Při kázání hned usíná. Ztratila bázeň před Bohem. Neví proč by měla chodit do shromáždění Božího lidu. Vystačí s modlitbami střelnými a neumí čekat na odpověď z Boží strany. Věci duchovní jí nic neříkají. Taková duše člověka je postižena duchovním malomocenstvím. Co platné člověku, když bude na těle velmi krásný a zdravý a na duši malomocný. Dnes čteme o tom, že může přijít ke Spasiteli Ježíši. Tak, jako ten nejmenovaný ubožák.

Říká: „Pane, chceš-li, můžeš mě uzdravit!“ On velmi moudře požádal o pomoc.

1. Když říká: „*Pane*“ vyznává Kristovo panství nade vším. Vyznává, že Ježíš je pánem nebe i země.
2. Když říká: „*chceš-li*“ vyznává aby se stala Jeho vůle - tedy Ježíšova vůle.
3. Když říká: „*můžeš mě uzdravit*“ opět vyznává svoji víru v Ježíšovu moc.

A tak tento malomocný vložil svoji naději do Ježíšovy moci. Velmi moudře položil i tak důležitou věc, jako je své zdraví do vůle Boží. V tom nám dal poučení, abychom za zdraví těla neprosili, kdyby nebylo Boží vůle a k našemu prospěchu, uzdravit nás.

Ježíš však vztáhl ruku a řekl: „Chci, buď čistý!“

On se dotkl malomocného! Jen si to představ. Co infekce? Co náboženské zákazy!

1. Za prvé Kristus ukazuje svoji pokoru, když se dotkl člověka, kterého si ostatní drželi od těla.
2. Za druhé ukazuje, že nás slyší, když říká „*chci!*“
3. A za třetí ukazuje svoji moc i lásku, když řekne a ono se to stane: „*buď čistý!*“

I naše malomocenství může být odstraněno!

Ale proč to ten uzdravený neměl nikde říkat?

To mně vždycky vrtalo hlavou. Hus má k tomu několikery výklad:

1. Ježíš dal příklad kazatelům, farářům a kněžím. Když udělají něco dobrého, ať nejsou pyšní a nechtějí, aby ten, komu něco dobrého udělali, o nich vyprávěl a chválil. K tomuto hříchu máme velmi blízko. Mít někde zapsané své jméno.

Uslyšet o sobě chválu zpětně po mnoha dnech nebo letech. Takovým nám Pán Ježíš praví: „*Když své dobré skutky děláte tak, aby vás lidé viděli, máte již svoji odplatu. Ale, kdo chce mít poklad v nebi, ať slouží tak, aby jeho pravice nevěděla co, činí levice!*“

2. Druhá možnost, proč uzdravený o tom neměl nikde vykládat je ta, aby ti, kteří o tom uslyší nezačali závidět. Aby on sám - ten zdravý - aby se nevychloubal a neprobouzel hněv ve druhých
3. Třetí možnost je překrásná. Totiž, že tam, kde jsou skutky není třeba řeči.
4. A čtvrtá souvisí s místem na které uzdraveného poslal. Totiž nejprve za knězem. Také nádherný výklad... Jsou to právě faráři, co nejvíce potřebují vidět Boží moc a mocné Boží skutky, protože za ta léta, co jsou kazateli a knězi už zapomněli, že Bůh je všemohoucí.

Čím se Pán Ježíš lišil od tehdejších učitelů a náboženských vůdců? Samo Písmo nám odpovídá. „*Ježíš učil, jako ten, kdo má moc*“ a účinně jednal v problémech s nimiž za Ním lidé přicházeli.

Jak mnoho se dnes mluví všeobecně! Jak mnoho se učí vznešeným naukám. Rádi je posloucháme, ale nikoho netrápí. Když se mluví o Kristu, lidé slyší o filozofii. Když se mluví o křesťanství, lidé slyší o historii. Když se mluví o Boží lásce, lidé si uši nastaví na romantická bestseller. Proč se mluvení a jednání Pána Ježíše tolik lišilo od učení a jednání učitelů tehdejší doby, a upřímně řečeno i učitelů doby dnešní. Odpověď je jednoduše vyjádřena ve verši 16: „*Všechny, kteří se zle měli, uzdravil (kral.překl.)*“ Nemějme před očima jen zázračná uzdravení. Ježíš také kázal. Ale i sama slova měla proměňující a uzdravující moc. Týkala se totiž problémů, které lidé měli. **On je stejný i dnes!** Tak jak jednal před 2000lety, jedná i dnes. Má naprosto stejnou moc a jedná naprosto stejně skrze Ducha svatého. To je radostné poselství. Kdekoli vyzkusili Jeho moc, tam se radovali. Radoval se malomocný, radoval se setník a jeho rodina, radoval se Petr a jeho tchýně, radoval se i onen posedlý ďábelstvím. Proto se zvěst o Ježíši jmenuje evangelium -v překladu-radostná zpráva. Vždyť tam,kde se Ježíš objevil zármutek vystřídal radost. Proto také zvěstujeme evangelium. Někdy ale jako nauku nebo vyznání. To dnes málo lidí potřebuje stejně tak jako v Palestině před 2000-lety. Naopak stejně jako tehdy, i dnes, jsou kolem nás lidé nemocní, utrápení, rozvedení, zklamání, podvedení.....nepotřebují slyšet nauku nebo vyznání-potřebují Ježíše, který *"ty, kteří se zle mají, uzdravuje"*!

Žádný člověk nemůže dát, to co sám nepřijal. A tak si každý položme otázku: "Vyzkusil jsem Ježíše ve svých nemocích?" Byl jsem Ježíšem uzdraven ze svých problémů? Znáám Ježíše jako lékaře? Znáám Ježíše jako pomocníka v nouzi? Znáám Ježíše jako svého zachránce? Možná že si někdo musí odpovědět: NE, takového jej neznám. Pak musíš uslyšet pravdu, pravdu, která zní - NEZNÁŠ JEŽÍŠE ! Znáš jen nauku, znáš náboženství, máš své vyznání víry, své přesvědčení, ale nemáš Pomocníka pro svůj život. Tvé svědectví mnoho lidí nezajímá.

Za Ježíšem se táhly zástupy. Zástupy nemocných, zástupy padlých žen a poražených mužů. Šly za ním zástupy plačících, hladových a utrápených. Ježíš neměl teorii, měl pomoc! A dnes? Tentýž, jako kdysi! On MNE uzdravil -to byly ty zprávy, které se i bez sdělovacích prostředků šířily Galilejí a Judskem, to byly zprávy, které letěly od úst k ústům. Je tu Ježíš Kristus, který přišel na svět, aby uzdravil všechny, kteří se **zle** mají!

Co je to „to **zle**“? Jak jen je zlo rozmanité. Ta rozmanitost ale nevádí Jeho moci a lásce. Jsou různé kořeny nemoci. Byli tu lidé, kterým po uzdravení řekl: *"Jdi a nehřeš více, aby se ti něco horšího nepříhodilo"* Nemoc byla následkem jejich hříchu a svévole. Ale On byl milostiv. Někde to byl hřích jiných. A jinde zas nemoc byla zvláštní zkouškou v ruce Boží, kdy dopustil aby člověk okusil bolu, aby hledal vyšších hodnot. Ano, byly tu nemoci tělesné, tu nervové, tu duševní tu dokonce ďábelství. Ale On stačil na vše! Neptal se, jak se to stalo proto, aby si vybral jen případy určitého typu. On přišel aby skrz naskrz byl pomocníkem a lékařem. Ale nepřišel léčit jen propuklé nemoci, ale podstatu samu. Na dně všeho neštěstí jsou hříchy A On přišel aby hříchy naše nesl. Aby hřích náš uzdravil a naše odvrácení od Boha napravil.

Toto není zvěst o krásné minulosti, je to zvěst o přítomnosti. *"Já s vámi jsem po všechny dny až do skonání věku"*-tak zní Ježíšova slova dodnes. Ježíš doposavad uzdravuje a nevybírá si jen některé nemoci, stačí na všechny. Lze k Němu přistupovat jako tenkrát. Neodepře tvé prosbě. Uzdraví ale vždy podle **svých** představ. Někdy ránu čistí, takže jeho napominání bolí více než rána sama, ale bez dezinfekce se taková rána nikdy nezahojí. Vidí hlouběji než my, vidí až ke kořenům lidské nemoci. Co tam vidí? Vidí hřích!

Máš se zle? Oč se Pánu nejdříve jedná? O tvé srdce. Jistě, jedná se nám o různé boly-na ně také dojde, ale někdy se k nim Ježíš nemůže dostat pro jednu jedinou překážku - **naše nekající srdce!** Kající srdce naopak, je stav, kdy se na Ježíše obracíme s důvěrou, oddáváme se Mu do jeho rukou. Na této rovině je možno sejít se s jeho pomocí. Na této rovině se s Ježíšem scházely zástupy malomocných, plačících a posedlých. Na této rovině se slepým otevírali oči, hluchí slyšeli a malomocní byli očišťováni. Na této rovině se scházíme s Ježíšem i my. Na rovině důvěrného oddání se jemu.

Spoléhejme na Ježíše jako na toho, kdo přišel abychom měli život v hojnosti. Hledíme na Boha jako na toho, kterému se *"zalíbilo dát nám své království."* Jistě že je křesťanství krásné učení o hlubokých lidských hodnotách, přichází však s uzdravením konkrétních mých a tvých bolestí.

Někdy jsme tak hluboce ponořeni do svých trablů, že odmítneme nabídku pomoci *"Jak bys mně mohl pomoci!!!"*/zvoláme/ Vždyť to není tak jednoduché, Ježíši! Víš co to je nevyspat se, mít celý život revmatismus, malý byt, věčně jen šetřit abych vyšel s penězi, mít děti, které mě nechtějí znát, bát se vyjít na ulici,..... Tisíce různých nemocí měli lidé v zástupu jdoucí za Ježíšem. Pán Ježíš ví, co to je, zná všechny ty tisíce nemocí, rozumí všem bolestem, sám je prožil. Tak je to psáno *"Ve všem byl podoben člověku, kromě hříchu."* Zástupy šly za ním a lidé byli uzdravováni ze svých nemocí

Jakého Krista vlastně známe?

Je to Zachránce? Bude-li skutečně Zachránce i pro uši těch, kterým ho zvěstujeme, zavolají na něj sami.

Jen jdi za horkého červencového odpoledne po peróně kolem rychlíku s košíkem plným lahví dobré vody. Lidé se sami přihlásí. Ihned poznáš, kdo žízni. Jestliže však tvůj košík bude prázdný, nikdo se již nebude hlásit o vodu.

To je příčina, proč není více požehnání v našich evangelizacích. Nosíme prázdná vědra. Lidé vidí, že v nich nic není a proto se nehlásí o vodu života. Raději vždy sklouzneme k učení o Bohu, Kristu a Duchu Svatém, než abychom vstoupili do Jeho moci. Ono je

jistější šířit nauku evangelijní zvěsti, než proměňující zvěst samotnou. Tam není riziko, že Bůh nevyslyší. Tam ale, bratři a sestry, také není zájem nikoho z lidí kolem nás.

Kdysi jsme měli evangelizaci: "**Přijď k Ježíši, On zemřel na kříži pro tvé hříchy.**" ... Tak znělo heslo. A téměř nikdo ze světa nepřišel. Nikoho ten problém nezajímal. Za dva měsíce jsme měli informativní program o organizaci Svědků Jehovových a přišli davy. Proč? Protože měli problémy se SJ ve svých rodinách a ve svých životech.

Slyšíme rozdíl?

Budeme-li zvěstovat všeobecné učení o Kristu, nebo morálku o tom, co musí člověk udělat pro Boha, aby byl spasen, pak obcházíme "s *prázdným džbánem.*" Podstoupíme-li ale riziko prosit spolu s druhým Boha o zásah v jeho strasti, pak nám nebudou stačit tyto lavice. Tolik lidí bude hledat u Ježíše pomoc.

Evangelium není zvěst o tom, co hříšník má činit pro Boha, nýbrž zvěst o tom, co Bůh učinil v Kristu pro člověka. Vždyť proto Pán Ježíš přišel: "*aby slepým navrátil zrak, nemocné uzdravil, zdeptané vysvobodil, hřích vzal na sebe.*" /L4,18/

Amen